

1. Sutra, na Uskrсни ponedjeljak slavimo spomendan BDM Majke Crkve. U našoj crkvi ćemo slaviti svete mise u 7 i 19 sati.
2. U četvrtak, 19. svibnja dominikanska obitelj slavi spomendan sv. Franje Colla, španjolskog dominikanca kojega su prozvali apostolom Krunice i apostolom Katalonije. Više o njegovom životu možete pročitati u Tjedniku samostana sv. Dominika.

Sveti Franjo Coll y Guitart – apostol Krunice i apostol Katalonije

Francisco, sin Petra i Magdalene, rođen je 18. svibnja 1812. godine, u gradiću Gombrenu, u španjolskoj pokrajini Kataloniji. S četiri godine ostao je bez oca, a majka se sama brinula o desetero djece. Davao je pouke da bi mogao plaćati svoj studij, a među učenicima imao je i sv. Antuna Mariju Clareta (1807-1870), biskupa. Školovanje je započeo u dijecezanskom sjemeništu u Vicu. Dominikanski habit oblači 15. listopada 1830. i započinje novicijat u Geroni (Španjolska). U Red propovjednika privuklo ga je propovijedanje Riječi Božje i briga za spasenje duša. Godinu dana kasnije polaže redovničke zavjete te nastavlja studij teologije u Garoni. Za đakona je zaređen 4. travnja 1835. u Barceloni.

No, 1835. u Španjolskoj na vlast dolazi antiklerikalna struja koja zabranjuje redovnički život i dokida sve redovničke zajednice. Franjo je stoga, prije završetka dominikanske formacije i samoga ređenja, bio primoran živjeti sekularizaciju. No u tajnosti ostaje vjeran svojim redovničkim zavjetima. Postaje „sekularizirani dominikanac“ i ostaje dominikanac do smrti. Unatoč represivnim civilnim zakonima koji su otežavali njegovo svećeničko ređenje, s dopuštanjem provincijala, za svećenika je zaređen 28. svibnja 1836. u Solsoni. Nakon ređenja djelovao je kao pučki misionar, propovijedajući po biskupijama Vico, Gerona i Urgel. Živio je siromašno i strogim pokorničkim životom. Iako je bilo zabranjeno živjeti u samostanima i nositi dominikanski habit, Franjo je u svemu što je bio i činio živio milost karizme svetog Dominika de Guzmána.

Veliki apostol krunice, neumorni misionar, trideset godina propovijedao je narodu i po gradovima Katalonije, obnavljajući iskustvo propovijedanja vlastito sv. Dominiku i njegovu redu. God. 1850. otvara bivši dominikanski samostan te je propovijedao po svojoj Kataloniji. U studenom 1850. godine, povjerena mu je služba voditelja Trećega reda sv. Dominika (dominikanska laička bratstva) za Kataloniju. To ga je imenovanje učvrstilo u njegovoj odluci, koja je rezultat višegodišnje molitve, razmišljanja i savjetovanja, da osnuje kongregaciju sestara dominikanki, koja bi se posebice bavila odgojem djevojaka te brinula o siromašnima i odbačenima. S neizmjernim pouzdanjem u Boga, posebnom odvažnošću koja ga je karakterizirala i nošen apostolskim žarom Francisco Coll okuplja nekoliko djevojaka koje su već bile spremne slijediti Isusov poziv i godine 1856. osniva Kongregaciju sestara dominikanki Naviještenja Blažene Djevice Marije (Anunciata). Posvetio se obiteljima pogođenim epidemijom kolere, a u tomu su mu pomagale i sestre dominikanke novoutemeljene kongregacije. Kad su se dominikanci vratili u Španjolsku 1872., plodovi pastoralnog žara Franje Colla bili su vidljivi: Red je, unatoč zabrani, ostao živ. Zbog bolesti očiju, 2. kolovoza 1869. oslijepio je, a 2. travnja 1875. godine umire u 62. godini života u Vicu. Kad je Franjo umro, 1875., prema Kongregaciji, već je bilo oko 300 redovnica dominikanki i 50 zajednica utemeljenih i posvećenih kršćanskom odgoju djece, posebice djevojaka.

TJEDNIK

DUHOVI: NEDJELJA PEDESETNICE

Godina I. – broj 31.

15. svibnja 2016.

'Svi se napuniše Duha Svetoga...' (Dj 2, 4)

Duhovi se nadovezuju na dovršetak uskrsnuća. To je bio Isusov put. Put od utjelovljenja u čovjeka do uskrsnuća u Duhu Božjem. To je ponuđeni put svakome čovjeku. Svatko je pozvan da se produhovi i tako nadiđe determiniranost svijeta.

Bez produhovljenja nema egzistencijalnog oslobođenja. Tako bi se moglo reći da je ljudsko biće 'žedno' Duha, žedno Boga i tek tada postiže svoju puninu. Zato je nama vrlo teško govoriti o Duhu jer on je priželjkivani Bog. Poduhovljenje čovjeka uvijek se doživljava kao veliki lom.

Puca iz nutrine fizički čovjek i otvara se Bogu. Zato je dolazak Duha i opisan kao velika buka. Radi se o ucjeljenju novog zakona, zakona kojega utiskuje Božji Duh prisutan u našim srcima. Dolazak Duha opisan je kao dolazak vihora koji donosi svježinu.

Nadahnuće Duha je nadahnuće života, pa kao što nam je život najjednostavniji kad ga živimo i najmisteriozniji kad hoćemo reći što je, isto je tako i s Duhom Božjim. Duh je također izrečen, On neizrecivi, plamenom, sa značenjem životne topline i plodnosti.

Duh nadahnjuje život, život slobode. Tko nema duha taj nema doživljaj ni slobode, pa ni ljubavi. Blagdan Duha Božjeg nije blagdan spomena prošlih događaja, nego blagdan sadašnjeg događanja. Na isti način Duh se daje vjernicima trajno poslije Isusovog uskrsnuća. Sada se Isus nama predaje kao Božji Duh. Duh Božji i jest prema Isusovom objavljenju njegov i Očev. On je vječna ljubav i život. Isus je čovjek Duha, a Duh ostvaruje i primjenjuje Isusovo poslanje.

Isus govori i djeluje u snazi Duha. Iako se ne može poistovjetiti Isusa i Duha, ipak je djelovanje jedno, Božje. Dapače, Isus je Sin u Duhu, Spasitelj. Kad se govori o Duhu Božjem uvijek se mili na duha ljubavi. Bez otvorenosti prema ljubavi nema otvorenosti prema Duhu.

Za prepoznati i primiti Duha potrebno je vratiti se samome sebi. Biti slobodan od svega. tek kad su apostoli "kapitulirali" tek tada su se otvorili Duhu Božjem.

Dominikanci

'Poštuj liječnika prije nego što ti bude potreban'

Iz biblijskih i liturgijskih tekstova jasnije se razabire značenje ovih pedeset dana. Crkva se rađa u vazmenoj Kristovoj žrtvi, ali je pedeseti dan nakon Uskrsa dan na koji je Duh Sveti darovan okupljenoj zajednici. To je vrijeme od temeljne važnosti za apostole, pozvane da budu temeljem Crkve. Da bi odgovorili na taj poziv, morali su proći putem vjere, kako bi zadobili punu svijest o novome načinu prisutnosti Krista uskrsnuloga među njima i da bi shvatili da Kraljevstvo, iako nije od ovoga svijeta, treba biti izgrađeno u svijetu prema Gospodnjoj zapovijedi. Isus svoje učenike kroz to vrijeme odgaja. Pojavljuje se među njima, oni iskuse nove oblike življenja vjere, a trajno su iskušavani sumnjom i nevjerom, sve do zahvata Duha. Tada će pred svijetom ispovjediti vjernost evanđelju sve do krvi. I danas, stoga, to vrijeme ostaje pastoralno 'korisnim' baš za produbljivanje vjere.

Kao plod Duha Crkva je iznjedrila poseban pristup i življenje vazmenoga vremena, vezano uz 'uvođenje u otajstva' - mistagogiju. Ona se odnosila ponajprije na novokrštenike, nakon sakramentalnoga slavlja kršćanske inicijacije. Zajednica nakon toga radosnog primanja, preporoda u krilu Crkve, zajedno nastavlja svoj put pokušavajući dosegnuti dublje otajstvo Vazma i prevodeći ga u život pomoću kršćanske ljubavi. To je *vrijeme novoga promišljanja života Crkve, novih zahvata i zamaha, novoga života*. Crkva preporučuje na osobit način molitvu za novokrštene na euharistijskim slavljinama. U zajednicama bi trebalo tih nedjelja biti rezervirana posebna mjesta za novokrštenike u crkvama. Bilo bi dobro da su na slavljinama zajedno sa svojim kumovima. Oni se mogu naći na prikladan način i u molitvama vjernika, ali i u homilijama. To je vrijeme najprikladnije za *slavlje prve pričesti*. Nije li već to dovoljno za koncipiranje vazmenoga vremena u pastoralnome i duhovnome smislu? To je vrijeme vježbanja, iskustva novih (kršćanskih) uvjeta življenja. To nije vrijeme u kojemu bi se samo pjevalo *aleluja* na poseban način; to je vrijeme različito od drugih vremena, poput *nebeskoga dana, dana vječnosti*, ucijepljenoga u tijek zemaljskoga vremena. Tijekom toga nebeskoga dana koji traje pedeset zemaljskih dana, Crkva živi iskustvo vječnoga života, proslavljenoga života u koji je Krist već ušao, držeći nama širom otvorena vrata. Oslanjajući se na izraze iz prošlosti dosežemo značenje sintagme vezane uz vazmeno vrijeme kao *svetkovine svetkovina; osmine osmina (osmine sastavljene od osam nedjelja)*, Vazmenim događajem ušlo se u *istinsko slavlje*, predvorje i znak konačnoga slavlja. Onaj tko svjesno uđe u shvaćanje sakramentalnosti vazmenoga vremena, shvaća zašto je taj radosni 'prostor' najprikladniji za slavljenje krštenja i - u našem konkretnom pastoralnom trenutku - za upotpunjavanje kršćanske inicijacije djece (prvom pričesti i svetom potvrdom). Kristov se vazam ne slavi teorijski, nego sakramentalno, tj. pomoću spomen znakova u kojima Krist usvaja, pročišćuje i preobražava naš život.